

РОЗДІЛ 1

Кожен має певні звички, і Карат не виняток. Він, скажімо, любить снідати двічі. І йому зазвичай це вдається. Влаштувати подвійний сніданок нескладно, адже господар устигає погодувати лабрадора після ранкової прогулянки, перш ніж до кухні зайде господиня. А Карат уже сидить перед порожньою мисочкою, напустивши на себе вигляду «я найголодніший у світі пес». У нього це переконливо виходить.

Господині вистачає поглянути на бідного песика, що терпляче очікує своєї порції, як її рука вже тягнеться до пакунка зі сухим собачим кормом...

І поки правда вирине на поверхню, пес уже проковтує ще одну купку смакоти.

Але іноді цей трюк не вдається.

«Не давай Карату нічого! — гукає господар, почувши шарудіння. — Я його вже годував!»

І чому ці упаковки зі собачою їжею такі шелесткі? Невже всі довкола мають знати, що відбувається?!

Після сніданку Карат повертається на свій килимок у кутку й западає у ранкову дрімоту. Господарі збираються і йдуть із дому у своїх справах, а пес плентається в іншу кімнату. На ліжку з ортопедичним матрацом. Мабуть, господарі здогадуються про його щоденні маршрути, бо розстилають на краю ліжка коцик з особливим малюнком собачих слідів. Як це розуміти? Звісно, як дозвіл. І навіть як запрошення.

Але одного ранку все пішло не так.

Господиня прокинулась удосвіта й розгорнула в кухні бурхливу діяльність. Довелося Каратові обмежитись одним сніданком. Він уже западав у ранкову дрімоту у своєму кутку, як раптом почув:

— Я там перестелила ліжку. На випадок, якщо гості залишаться у нас ще й на суботу. Тож зачиняй, будь ласка, від Карата двері в ту кімнату.

Сон умить злетів. Оце так новина! Гості!

Карат нашорошив вуха й дізнався чимало.

Гостей чекають завтра ввечері. Гості будуть не самі. Вони кішку зі собою притарабанять!

Раптове лихо — як сніг на голову. Кінець псячому спокою і подвійним ранковим сніданкам! Прощавай, улюблений ортопедичний матраце! Катастрофа й катаклізм... Тобто кОтострофа й кОтОклізм.

Ніколи Карат не думав, що подібне станеться з ним у власній домівці.

Чорний лабрадор раніше не гнівався на «своїх», але нині його душила образа. Карат намагався поділитися своїми почуттями з господарем.

Виразно дивився на нього, намагаючись перехопити погляд. На морді читалося: «За що?!» І навіть більше: «Я не чекав такого від найкращого друга».

Однак господар читав оголошення в газеті, не звертаючи уваги на свого собаку. Останню сторінку прикрашало групове фото котів.

Та що ж це за день сьогодні!

І тут коти.

Купа задоволених вусатих морд. Не менш як три десятки, а може, й більше. Та більше, більше! Понад сорок!

Велике котяче кодрло — герої публікації. Це вже занадто!

Господар зашарудів газетою, перегортаючи сторінки, і дійшов до останньої.

— Зб і б котів улаштували свято в будинку для людей похилого віку, — підняв він голову від газети. — Свято Миколая у будинку «Погідна осінь». З подарунками. От молодці!

«А я не молодець? — подумки обурився Карат. — А хто вам з вулиці патички приносить у подарунок?»

